

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116204411
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6116204411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. G. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L. XXX/XX, XXX XX L., občan SR, právne zast.: URBÁNI & Partners, s. r. o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanej: N. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I. XX, XXX XX R. R., štátny občan SR, právne zast.: JUDr. Martina Slosiariková, advokátka, so sídlom Jelšová 2A, 974 01 Banská Bystrica, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie náhrady za zhodnotenie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 15C/72/2016-472 zo dňa 02. 08. 2018 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 9 073,13 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 10. 08. 2016 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 57 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanej domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 42 125,99 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 07. 03. 2016 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobca si uplatnil celkový nárok vo výške žalovanej sumy, a to 1/ titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 9 873,13 € a 2/ titulom náhrady za zhodnotenie nehnuteľnosti vo výške 32 252,86 €, ktorý nárok bol sporný v celom rozsahu s poukazom na vyjadrenia žalovanej strany. Nárok uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia pozostáva a/ z nároku na zaplatenie sumy 8 800 € v súvislosti so zaplatenými splátkami hypotekárneho úveru spolu vo výške 8 800 € (22 splátok po 400 €), b/ z nároku na zaplatenie sumy 1 008,87 € za vykonané úhrady platieb zdravotného poistenia, ktoré žalobca zaplatil Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., za žalovanú a c/ z nároku na zaplatenie sumy 64,26 € za vykonanú úhradu v exekučnom konaní zo strany žalobcu za žalovanú, ktoré bolo vedené súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Liščákom pod č. k. Ex XXX/XXXX. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie sumy 8 800 € uplatneného titulom bezdôvodného obohatenia uviedol, že v

konaní nebolo sporné, že byt č. XX na I. ulici č. XX v R. R., bol nadobudnutý za trvania manželstva, že predmetný byt je zapísaný v katastri nehnuteľností ako byt vo výlučnom vlastníctve žalovanej a že tento byt je zaťažený úverom na meno žalovanej. Žalobca v konaní poukázal na existenciu dohody so žalovanou o tom, že žalobca bude po rozvedení manželstva bývať v predmetnom byte vo výlučnom vlastníctve žalovanej s tým, že bude uhrádzať všetky náklady spojené s bývaním, vrátane hypotéky, a to až do doby pokiaľ predmetnú hypotéku prevedie na seba, prípadne na ním určenú tretiu osobu. Na základe uvedenej dohody uhrádzal žalobca žalovanej pravidelné mesačné platby v rozmedzí od 640 € do 720 €, vrátane splátok úveru súvisiacich s hypotékou poskytnutej žalovanej, ktorá ich následne poukazyvala na účet veriteľa, a to v celkovej výške uplatneného nároku 8 800 €. Žalovaná existenciu takejto dohody so žalobcom poprela. Tvrdila, že žalobca mohol byť užívať za predpokladu úhrady všetkých nákladov spojených s bývaním, vrátane náhrady za užívanie z dôvodu, že ona tento byt nemohla užívať napriek tomu, že patrí do jej výlučného vlastníctva a nemala z tohto bytu žiadny iný prospech. Okresný súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že preukázal existenciu predmetnej dohody, čo potvrdila na základe čestného vyhlásenia aj matka žalobcu a pri výsluchu aj sestra žalobcu. Existenciou dohody s obsahom tak ako tvrdil žalobca nasvedčujú podľa okresného súdu aj predložené dôkazy v podobe potvrdení o vkladoch žalobcu na účet žalovanej, a to v septembri 2013, februári až decembri roku 2014 a januári až októbri roku 2015), kedy žalobca raz mesačne poukazyval peňažné prostriedky na účet žalovanej v rozmedzí od 640 € do 720 €, pričom v týchto sumách boli zahrnuté okrem úveru aj platby spojené s užívaním bytu - magio, inkaso a platby výživného. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že nemožno ponechať bez povšimnutia výpoveď žalobcu, ktorý na rozdiel od žalovanej podrobne špecifikoval raz mesačne vkladané peňažné prostriedky na účet žalovanej. Na vysvetlenie výšky vkladných súm žalobca pred súdom prvej inštancie uviedol, že počas trvania manželstva mu žalovaná hovorila, že mesačná splátka úveru je 400 €, a preto jeho mesačné platby na účet žalovanej zahŕňali splátku úveru v takejto výške. Napr. vložená suma 700 € na Flexi účet žalovanej dňa 20. 09. 2013 pozostávala zo sumy 400 € titulom splátky úveru, zo sumy 200 € na nájomné, zo sumy 80 € na výživné a zo sumy 20 € na magio. Potom mu žalovaná povedala, že výška splátky úveru sa znížila na sumu 350 €. Z tohto dôvodu počas ďalších nasledujúcich mesiacov vkladal na Flexi účet žalovanej nižšiu sumu (niekedy vložil na Flexi účet žalovanej nižšiu sumu aj z toho dôvodu, že bol preplátok na nájomnom). Vždy však išlo o pravidelné platby v obdobnej sume, ktoré obsahovali aj splátky úveru. Uvedené sa malo realizovať do času, kým sa úver nepreviedie na žalobcu, resp. na ním určenú tretiu osobu s následným prevodom vlastníckeho práva k bytu zo žalovanej na žalobcu, resp. na ním určenú tretiu osobu. Tomuto tvrdeniu žalobcu svedčia podľa okresného súdu aj sms správy medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 03. 11. 2015 a zo dňa 15. 11. 2015, s dotazom žalovanej na žalobcu, kedy si už jeho sestra vybaví na seba úver, čo potvrdila aj sestra žalobcu pri svojom výsluchu, pričom to bol jediný úver, o ktorom mal žalobca so žalovanou dôvod diskutovať. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že by bolo nelogické, aby bez existencie tvrdenej dohody žalobca poukazyval žalovanej platby na splátky úveru súvisiace s bytom, ktorý užíval, pokiaľ by takáto dohoda neexistovala. Na druhej strane žalovaná nepreukázala existenciu novej tvrdenej ústnej dohody so žalobcom, ktorá by mala byť o tom, že žalobca jej mal uhrádzať náhrady za obmedzenie jej užívacieho práva, resp. že by malo ísť medzi nimi v súvislosti s užívaním bytu o nájomný vzťah. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že napriek svojmu tvrdeniu žalovaná nepreukázala špecifikáciu prijatých platieb na jej účet zo strany žalobcu, resp. z akého titulu tieto platby prijala, z akých čiastkových položiek prijaté platby pozostávali, resp. z akého dôvodu tieto platby žalobcovi nevrátila. Žalovaná svoje tvrdenie nepreukázala, neprihlásila sa v rozhodnom období na príslušnom daňovom úrade ohľadom platenia dane z príjmu za prenájom predmetného bytu.

1.3 Okresný súd v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie sumy 9 873,13 € titulom bezdôvodného obohatenia poukázal v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na ust. § 451 ods. 1, 2, na ust. § 454, § 456, § 457 a § 107 ods. 1 a 2, ako aj na ust. § 130 ods. 3 zákona č. 40/1964, Občianskeho zákonníka a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca a žalovaná sú právoplatne rozvedení dňa 30. 10. 2013. Počas trvania manželstva došlo k právoplatnému zrušeniu ich bezpodielového spoluvlastníctva z dôvodu vykonávania podnikateľskej činnosti žalobcom dňa 13. 11. 2006 (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/82/2006-22 zo dňa 18. 10. 2006). Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k ústnej dohode o tom, že žalobca bude hradiť za žalovanú splátky úveru; súčasťou tejto dohody mala byť aj dohoda o tom, že úver bude prenesený na žalobcu alebo na tretiu osobu určenú žalobcom. S poukazom na uvedené výsledky dokazovania mal okresný súd za to, že medzi sporovými stranami bola

uzavretá atypická nepomenovaná zmluva, ktorá nie je osobitne upravená Občianskym zákonníkom. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd na ust. § 51 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona. Z ustanovenia § 51 Občianskeho zákonníka podľa okresného súdu vyplýva, že subjekty občianskoprávných vzťahov môžu uzavrieť nielen niektorú z tzv. pomenovaných zmlúv (podľa ôsmej časti Občianskeho zákonníka), ale i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená. I v prípade nepomenovanej zmluvy sa však vyžaduje existencia náležitostí právnych úkonov, čiže musí byť uzavretá slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatná. Sporná zmluva (ďalej „dohoda“) nie je určitá a zrozumiteľná v predmete, v jej obsahu (t. j. vo vymedzení vzájomných subjektívnych práv a povinností). Neurčitosť tejto dohody (predmetu dohody) spočíva v tom, že absentuje jednoznačná špecifikácia predmetu dohody, pričom vôbec nemožno hovoriť o určitosti ohľadom predmetu tohto konkrétneho zmluvného dojednanja. Preto túto dohodu vyhodnotil súd prvej inštancie ako absolútne neplatný právny úkon s poukazom na § 34, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný), a to so zreteľom na okolnosti daného prípadu v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Konštatoval, že pre absolútnu neplatnosť právneho úkonu je charakteristické, že pôsobí ex tunc, t. j. od začiatku a nastáva priamo zo zákona. Nie je potrebné, aby táto neplatnosť bola deklarovaná súdnym alebo iným rozhodnutím orgánu právnej ochrany. Na základe uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že v danom prípade došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré bezdôvodné obohatenie je konštruované ako záväzkový vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým na úkor koho sa niekto obohatil. Vo vzťahu k sume 8 800 € uplatnenej žalobcom titulom vydania bezdôvodného obohatenia okresný súd uviedol, že táto suma spočíva v zaplatených splátkach hypotekárneho úveru (22 splátok po 400 €). Konštatoval, že žalobca listinnými dôkazmi (potvrdeniami o vkladoch na účet žalovanej) preukázal, že poukazoval žalovanej platby na splátky úveru, tak ako to vyplýva z potvrdení o jeho vkladoch v banke v období od 09/2013 do 10/2015, ktoré potvrdenia o vkladoch vo väčšine prípadov obsahovali aj účel vkladu - úver, inkaso, nájom, magio, neskôr aj výživné. Pokiaľ ide o výšku platby na splátky úveru okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaná pokiaľ ide o výšku splátky úveru 400 €, ktorú mu oznámila, uviedla žalobcu vedome do omylu, pretože reálne bola splátka úveru podľa výpisov z účtu žalovanej v nižšej sume - 340 €. Konštatoval, že žalobca vkladal uvedené finančné prostriedky na účet žalovanej vedený vo VÚB banke, a. s., ako FLEXI/VÚB účet, č. ú. E XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom žalovaná následne hradila splátky úveru z iného účtu priamo banke, a to z úverového účtu vedeného vo H. banke, a. s., č. ú. E

1.4 Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel okresný súd k záveru, že je nesporné, že išlo o finančné prostriedky žalobcu, ktoré poukazoval na vyššie uvedený účet žalovanej vedený vo VÚB banke, a. s., pričom žalovaná predložila výpisy z iného účtu, z ktorého platila splátky úveru, a to zo spomínaného úverového účtu vedeného vo VÚB banke, a. s., pod č. ú. E Okresný súd nevykonal dôkaz navrhnutý právnym zástupcom žalobcu: predloženie všetkých výpisov z účtov žalovanej, vrátane výpisov z účtu žalovanej za obdobie 09/2013 až 10/2015 vedeného vo VÚB banke, a. s., č. ú. E XXXX XXXX XXXX XXXX 7058, (na ktorý žalobca vkladal žalovanej finančné prostriedky aj titulom úhrady splátok úveru za obdobie, za ktoré si žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia/zaplatenie sumy vo výške 8 800 €. Vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia, (ktorý pozostáva z troch čiastkových nárokov), okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poznamenal, že každá zo sporových strán je povinná poskytnúť na svoje skutkové tvrdenia dôkazy. Nie je úlohou súdu, ani protistrany vyšetrovacou metódou pátrať po dôkazoch, ktoré by v zásade mala predložiť v tejto súvislosti sama žalovaná, ak je tu predpoklad, že tieto dôkazy má vo svojej dispozícii, prípadne, že má možnosť ich zabezpečiť. Konštatoval, že žalovaná mala možnosť preukázaním svojho tvrdenia tvrdenie žalobcu vyvrátiť, čo však neurobila.

1.5 Vo vzťahu k žalovanej vznesenej námietke premlčania okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vznesenú námietku premlčania posudzoval podľa ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje kombinovanú premlčaciu dobu, a to subjektívnu dvojiročnú a objektívnu trojiročnú, ktorú nemožno prekročiť, hoci by ešte boli podmienky pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. S ohľadom na dátumy vykonania vkladov peňažných prostriedkov žalobcu na bankový účet žalovanej je podľa okresného súdu zrejmé, že uplatnený nárok žalobcu v sume 8 800 € je čiastočne premlčaný, teda námietka premlčania vznesená žalovanej je čiastočne dôvodná. Pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania vychádzal okresný súd z predložených listinných dôkazov - z potvrdení o vkladoch žalobcu na účet žalovanej vedený vo VÚB, a. s., za obdobie 09/2013 do 10/2015 (č. I.

15 až 40), konštatoval, že z predložených listinných dôkazov je zrejmy okamih plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, pričom dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie (nepremlčanej) sumy 8 000 € s prislúchajúcim úrokom z omeškania, preto sumu 8 000 € uložil okresný súd žalovanej zaplatiť žalobcovi spolu so sumou 1 073,13 € (nižšie špecifikovanou) a s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 10. 08. 2016 (nasledujúci deň po uplynutí 15 dňovej lehoty na vyjadrenie žalovanej k žalobe, ktorú žalovaná prevzala 25. 07. 2016) do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.6 Okrem sumy 8 000 € priznal okresný súd žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia aj nárok na zaplatenie sumy 1 008,87 € za vykonané úhrady platieb zdravotného poistenia, ktoré žalobca uhradil Všeobecnej zdravotnej poisťovni za žalovanú v celkovej výške 1 008,87 €, pričom konštatoval, že žalobca predložil doklady o tom, že zaplatil za žalovanú platbu na zdravotné poistenie dňa 20. 03. 2015 v sume 678,86 € a dňa 24. 03. 2014 v sume 136,01 €. Konštatoval, že žalovaná nepreukázala, ani nepredložila žiadny dôkaz o tom, že by uvedenú úhradu zdravotného poistenia vykonala sama, pričom časť peňazí v hotovosti na úhradu zdravotného poistenia vo výške 194 € odovzdala vtedajšia zamestnankyňa žalobcu Q. D. priamo žalovanej dňa 14. 10. 2015. Tiež mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca zaplatil za žalovanú aj sumu 64,26 € ako úhradu v exekučnom konaní, ktoré bolo vedené súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ličšákom pod EX 346/2015.

1.7 Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 32 252,86 €, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca neinformoval žalovanú o žiadnej rekonštrukcii bytu č. XX na I. ulici č. XX v R. R., ani nežiadal na jej vykonanie od nej súhlas. Z výpovede svedkyne R. W. - sestry žalobcu nevyplývalo tvrdenie žalobcu o vykonávaní rekonštrukcie v predmetnom byte, keďže menovaná svedkyňa uviedla, že nebola priamym svedkom rekonštrukcie v byte. Z výpovedi svedkyne T. a svedka B. vyplynulo, že v predmetnom byte sa žiadna rekonštrukcia v roku 2014 nevykonávala. Svedok R. (konateľ spoločnosti BETONEX, ktorá mala rekonštrukciu predmetného bytu vykonať) na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že „pán Q. mu dal zálohu 5 000 €, potom mu dal ďalšiu sumu 1 000 €“, čo je v rozpore s predloženými vystavenými faktúrami, ktoré svedkom R. spomínané zálohy neodzrkadľujú. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že iba vystavené faktúry a príjmové pokladničné doklady reálne vykonanie rekonštrukčných prác v predmetnom byte nepreukazujú. Podľa súdu prvej inštancie nemožno ponechať bez povšimnutia tú skutočnosť, že pokladničný príjmový doklad o úhrade faktúry na sumu 15 828 € bol vystavený pred vystavením faktúry. Faktúra znejúca na sumu 15 828 € však v čase vystavenia uvedeného príjmového pokladničného dokladu ešte neexistovala. Ak neexistovala faktúra logicky nemohol byť vystavený príjmový pokladničný doklad o jej úhrade s uvedením čísla faktúry. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že vo veci bol vypočítaný aj svedok Q. G., z ktorého výpovede vyplýva, že práce uvádzané v prílohách ku faktúram neboli vykonané. Žalovaná na preukázanie svojho tvrdenia, že v roku 2014 nebola v predmetnom byte vykonávaná rekonštrukcia, predložila súdu fotodokumentáciu stavu bytu v období pred žalobcom tvrdenou rekonštrukciou, ako aj po žalobcom tvrdenej rekonštrukcii, pričom navrhla vykonať ohliadku bytu za účelom zistenia stavu bytu. Okresný súd v uvedenej súvislosti v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že tento dôkaz nevykonaný, pretože ho nepovažoval za dôvodný s prihliadnutím na zhodné tvrdenia sporových strán ohľadom rovnakého stavu bytu (čo žalobca vysvetľoval tým, že pri rekonštrukcii v roku 2014 použil rovnaké materiály ako pri rekonštrukcii v roku 2009). Z predloženého odborného vyjadrenia vypracovaného pánom G. podľa okresného súdu vyplynulo, že rekonštrukcia predmetného bytu v roku 2014 vykonaná nebola. Svedkyňa Franclová uviedla, že požičané finančné prostriedky poskytla žalobcovi z úveru v roku 2013, avšak v skutočnosti úver mohla čerpať jedine v roku 2012, tak ako to vyplýva z príslušného listu vlastníctva, na ktorom je zapísaná založená nehnuteľnosť ich matky ako aj informácia o zapísaní farchy v prospech banky na základe predmetnej úverovej zmluvy. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že poukazuje na absenciu vedomosti a súhlasu žalovanej s tvrdenou rekonštrukciou predmetného bytu, čo znamená, že ak by aj rekonštrukcia predmetného bytu bola preukázaná, bolo by možné vzhľadom na absenciu súhlasu žalovanej s rekonštrukciou bytu analogicky uvažovať o zmene veci, tak ako to upravuje Občiansky zákonník v prípade nájomnej zmluvy (§ 667 Občianskeho zákonníka, podľa znenia ktorého zmeny veci je nájomca oprávnený vykonávať len so súhlasom prenajímateľa), a teda žalobca by nemal nárok na náhradu nákladov ale na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu v akom by došlo k zhodnoteniu bytu. Žalobca nikdy žalovanú ako vlastníčku bytu neoslovil so žiadosťou o jej súhlas s rekonštrukciou bytu a teda aj keby vykonanie rekonštrukcie predmetného bytu preukázal, nemal by nárok na náhradu nákladov. Vychádzajú

zo zisteného skutkového stavu mal okresný súd za to, že žalobca nepreukázal faktické vykonanie rekonštrukcie - vykonanie rekonštrukčných prác vyfakturovaných predloženými faktúrami v rozsahu žalovanej sumy. Aj keď niektorí svedkovia potvrdili, že vykonávali určité práce v byte, ich výpovede jednoznačne nekorešponujú s ďalšími dôkazmi vykonanými za účelom preukázania právneho základu uplatneného nároku. V konkrétnom prípade neboli podľa súdu prvej inštancie splnené ani pojmové znaky ust. § 130 Občianskeho zákonníka, a to a) dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí ako aj b) oprávnenie držiteľa vykonávať oprávnenia patriace do obsahu vlastníckeho práva, t.j. nakladať s vecou ako so svojou. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe vyhovel len v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 9 073,13 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 10. 08. 2016 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Konštatoval, že súdom priznaná suma pozostáva z čiastkových súm 8 000 €, 1 008,87 € a 64,26 €. Druhým výrokom rozsudku súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol (žalovaná suma 32 252,86 €) a tretím výrokom rozhodol o trovách konania.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca aj žalovaná odvolali. Žalovaná v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a to do výroku I. ako aj do s tým súvisiaceho výroku o trovách konania (výrok III.). Uviedla, že okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu v 23 % jeho uplatneného nároku, keď prvým výrokom odvolaním napadnutého rozsudku priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 9 073,13 € s prísl. pozostávajúci zo sumy 8 000 € (nepremičnané splátky úveru, ktorý mal žalobca uhradiť za žalovanú), zo sumy 1 008,87 €, ktorú mal žalobca podľa súdu prvej inštancie zaplatiť za žalovanú Všeobecnej zdravotnej poisťovni a. s. a zo sumy 64,26 €, ktorú mal žalobca uhradiť za žalovanú súdnemu exekútorovi na ním (súdnym exekútorom) vymáhanú istinu voči žalovanej. Pokiaľ ide o splátky úveru žalovaná uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie vykazuje viaceré rozpory, na základe ktorých nie je možné, aby súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti nároku žalobcu v tejto časti. V uvedenej súvislosti poukázala žalovaná v odvolaní na ods. 9.3 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a na odsek 9.4 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a uviedla, že súd prvej inštancie sa nemohol stotožniť s tvrdením žalobcu ohľadom obsahu dohody, keďže žalobca taký obsah dohody ako je uvedený v odseku 9.4 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie netvrdil, ale tvrdil, že obsahom dohody bolo užívanie predmetnej bytovej nehnuteľnosti s tým, že bude uhrádzať všetky náklady spojené s bývaním vrátane hypotéky a to až do doby kým predmetnú hypotéku prevedie na seba, prípadne na ním určenú tretiu osobu. Žalovaná v odvolaní okresnému súdu ďalej vytkla, že v konaní nebola vypočítaná matka žalobcu R. Žabková, pričom v jej čestnom prehlásení zo dňa 24. 05. 2017, ktoré žalovaná v konaní spochybnila, neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by existenciu dohody preukázali s čím sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal. Ak teda súd prvej inštancie vychádzal z nepriamych svedectiev skutkový stav zistil neúplne a nesprávne, čo zakladá dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom. Žalovaná v odvolaní ďalej uviedla, že nesúhlasí tiež so skutkovým záverom súdu prvej inštancie o tom, že o existencii dohody tvrdenej žalobcom svedčia predložené dôkazy v podobe potvrdení o vkladoch v hotovosti na účet žalovanej. Uvedený záver súdu prvej inštancie nezodpovedá podľa žalovanej predloženým dôkazom, nakoľko z predložených potvrdení o vkladoch žalobcu na účet žalovanej podľa žalovanej nevyplýva, že by žalobca hradil za žalovanú úver jej veriteľovi. Pokiaľ sú na predmetných potvrdeniach o vkladoch uvedené nejaké poznámky, jedná sa o poznámky, ktorých autorom je samotný vkladateľ, v tomto prípade žalobca. Poznámky na potvrdeniach o vkladoch majú len informatívny charakter a podľa žalovanej, že by za osobu žalovanej nepreukazujú, že žalobca uhrádzal za žalovanú splátky hypotekárneho úveru. Pokiaľ okresný súd v odseku 9.5 odôvodnenia rozsudku uviedol, že dospel k záveru, že došlo k ústnej dohode medzi žalobcom a žalovanou o tom, že žalobca bude hradiť splátky úveru za žalovanú, uvedený záver súdu prvej inštancie nezodpovedá podľa žalovanej predloženým dôkazom, nakoľko zo žiadneho listinného dôkazu nevyplývalo, že by žalobca hradil za žalovanú splátky úveru. Žalobca neprodukoval ani jediný listinný dôkaz o tom, že by za žalovanú hradil splátky úveru jej veriteľovi. V nadväznosti na uvedené žalovaná v odvolaní uviedla, že poznámky na potvrdeniach o hotovostných vkladoch sa nenachádzajú takmer na polovici predložených potvrdení o vkladoch žalobcu na účet žalovanej, a to konkrétne na 9 potvrdeniach o vklade. Žalovaná v odvolaní okresnému súdu ďalej vytkla, že to, že žalobca jej hradil ním tvrdenú sumu 400 € mesačne dokazuje len jediné a to, že na tejto sume boli strany sporu dohodnuté, pričom išlo o sumu za užívanie bytu žalovanej žalobcom. Žalovaná ďalej v odvolaní uviedla, že nesúhlasí ani s vyhodnotením jej námietky ohľadom uplatnenia § 457 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, ktoré ustanovenie upravuje vzájomnú reštitučnú povinnosť plnenia záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade neplatnej zmluvy. Takéhoto bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať len ten, kto sám vrátil alebo je pripravený bezdôvodné

obohatenie vrátiť a teda s uplatnením svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zároveň vracia alebo ponúka to, čo prijal. Pokiaľ teda ide o vrátenie splátok úveru, nie je žaloba dôvodná, keďže žalobca si svoju reštitučnú povinnosť nesplnil a ani petit žaloby neformuloval v zmysle požiadavky § 457 Občianskeho zákonníka. V dôsledku absencie stanovenia takejto synalagmatickej povinnosti v petite žaloby nie je možné žalobe žalobcu podľa žalovanej vyhovieť. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti. Závazkový právny vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia určitých zákonných predpokladov, ktorými sú: 1/ získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), 2/ protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, 3/ majetková ujma, ktorá postihuje určitú osobu (postihnutého), a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby, 5/ nejde o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie vyslovene vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Aktívna legitímácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z ust. § 456 Občianskeho zákonníka. Aktívne legitimovaný je ten, v koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch. Už zo zákonnej dikcie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka podľa žalovanej vyplýva, že musí dôjsť k plneniu zo strany bezdôvodným obohatením postihnutého tretej osoby (veriteľovi obohateného). Žalobca však nikdy neuhradil splátky hypotekárneho úveru za žalovanú jej veriteľovi, čomu podľa žalovanej svedčí aj absencia akýchkoľvek dôkazov predložených žalobcom. Pokiaľ ide o úhradu poistného Všeobecnej zdravotnej poisťovni za žalovanú žalobcom, žalovaná v odvolaní uviedla, že ani pri tejto časti žalobcom uplatneného nároku nie je možné sa stotožniť so záverom okresného súdu o tom, že žalobca preukázal nárok na zaplatenie sumy 1 008,87 € za vykonané úhrady platieb zdravotného poistenia, ktoré podľa žalobcu tento zaplatil Všeobecnej zdravotnej poisťovni za žalovanú v celkovej výške 1008,87 €, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Nie je možné pripustiť, že by žalobca preukázal, že za žalovanú uhradil Všeobecnej zdravotnej poisťovni dňa 20. 03. 2015 sumu 678,86 € a dňa 24. 03. 2014 sumu 136,01 € v hotovosti. Z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by úhradu vykonal žalobca. Práve naopak. Z predložených listinných dôkazov podľa žalovanej jednoznačne vyplýva, že úhrady zdravotného poistenia vykonal žalovaná, a preto nemala dôvod predložiť iné listinné dôkazy, že dané úhrady vykonal ona, keď ich predložil žalobca. Súd prvej inštancie takisto podľa žalovanej neuviedol ako dospel k zisteniu, že Všeobecná zdravotná poisťovňa vydáva doklady o úhrade zdravotného poistenia len tej osobe, ktorá platbu realizuje. O tomto zistení v súdnom spise neexistuje žiadny listinný dôkaz. Rovnako nie je možné podľa žalovanej prisvedčiť súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal úhradu sumy 194 € prostredníctvom Q. D., keďže táto skutočnosť podľa súdu prvej inštancie vyplýva z predloženého čestného prehlásenia tejto osoby, pretože zo samotného textu čestného prehlásenia Q. D. tvrdená úhrada žalobcom za žalovanú nevyplýva. V predmetnom čestnom prehlásení Q. D. prehlasuje, že odovzdala na pokyn žalobcu žalovanej sumu 194 €. V uvedenej súvislosti žalovaná v odvolaní uviedla, že jej nie je celkom jasné, v ktorej časti tohto prehlásenia sa uvádza, že by žalobca uhradil Všeobecnej zdravotnej poisťovni za žalovanú sumu 194 € a to veriteľovi Všeobecnej zdravotnej poisťovni. Tieto skutočnosti z uvedeného čestného prehlásenia nevyplývajú, a preto súd prvej inštancie postupoval podľa žalovanej pri posudzovaní tohto dôkazu a následne pri ustálení skutkového stavu nesprávne. Napokon z predmetného čestného prehlásenia Q. D. podľa žalovanej ani nevyplýva, aké finančné prostriedky mala Q. D. žalovanej odovzdať. Z textu čestného prehlásenia Q. D. však vyplýva, že danú sumu mala odovzdať žalovanej Q. D. a nie žalobca, a preto žalobca nemôže mať aktívnu legitímáciu na uplatňovanie si tejto časti nároku. Pokiaľ ide o úhradu sumy 64,26 €, žalovaná v odvolaní uviedla, že nie je možné sa stotožniť ani s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom nároku, ktorý spočíva v žalobcom tvrdenej úhrade sumy 64,26 € za žalovanú v exekučnom konaní vedenom na osobu žalovanej. Z predloženého upovedomenia o celkovom vyúčtovaní podľa žalovanej nevyplýva úhrada sumy 64,26 € žalobcom. Rukou písanou poznámkou o úhrade sumy 64,26 € na upovedomení o celkovom vyúčtovaní JUDr. Jozefa Liščáka nemožno považovať za relevantný dôkaz, keďže z neho nevyplýva, kto bol pisateľom tejto poznámky a ani moment jej napísania. V závere odvolania žalovaná okresnému súdu vytkla, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu ust. § 220 ods. 2 CSP a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. (a v súvisiacom výroku III.) zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietá a priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. (av súvisiacom výroku III. zrušil a vec mu vrátil v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie.

2.1 Žalobca v odvolaní uviedol, že proti výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podáva podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP odvolanie, nakoľko sa nemôže stotožniť so závermi súdu prvej inštancie, že žalobca ohľadom rekonštrukcie bytu vo výlučnom vlastníctve žalovanej na I. ulici č. XX v R. R. (ďalej aj „predmetný byt“) nepreukázal právny základ uplatňovaného nároku, pretože tak ako v prípade prvej rekonštrukcie predmetného bytu v roku 2009, ani v prípade druhej rekonštrukcie predmetného bytu vykonanej v období 02-04/2014 súhlas žalovanej nemal, túto rekonštrukciu predloženými listinnými dôkazmi (faktúrami, rozpisom prác, ktoré sa robili na uvedenom byte, príjmovými pokladničnými dokladmi) ale aj výsluchmi svedkov (pána A. R., Q. G. a F. R.) jednoznačne preukázal, preto nemôže byť podľa žalobcu na jeho ťarchu skutočnosť, že jeden príjmový pokladničný doklad bol vystavený skôr ako faktúra, resp. že príjmové pokladničné doklady vystavila iná osoba, ako osoba, ktorá prevzala peniaze za rekonštrukciu predmetného bytu, nakoľko peniaze v hotovosti za rekonštrukciu bytu prevzal pán F. R., čo na súde pri svojom výsluchu dňa 05.04.2018 potvrdil a ani on si už logicky s odstupom času presne nemôže pamätať koľko bolo tých jednotlivých príjmových pokladničných dokladov a na aké sumy boli predmetné príjmové pokladničné doklady vystavené. To, že si už svedkovia vzhľadom na odstup času nepamätali úplne detailne všetky podrobnosti vykonaných rekonštrukčných prác v predmetnom byte na I. ulici v R. R. nemôže byť tiež podľa žalobcu na vrub žalobcu, nakoľko je to odstup štyroch rokov, všetci svedkovia však zhodne potvrdili vykonanie rekonštrukčných prác. Ohľadom skutočnosti, či sa jednalo o udržiavacie práce alebo o iné (rekonštrukčné) práce, žalovaný v odvolaní uviedol, že už so samotnej povahy fakturovaných prác vyplýva, že sa nejednalo o bežné udržiavacie práce (sekanie dlažby, škrabanie stien, penetrovanie, nové obklady, nové dlažby). Vo vzťahu k oprávnenej držbe, žalobca v odvolaní uviedol, že nakladal s vecou (s bytom) ako s vlastnou, pričom zotrval na svojich tvrdeniach, že medzi ním a žalovanou existovala dohoda, že predmetný byt na I. ulici v R. R. bude patriť jemu a zároveň sa prevedie aj úverové zaťaženie žalovanej súvisiace s týmto bytom, preto s predmetným bytom nakladal ako so svojim vlastným, „predsa by neinvestoval do bytu, o ktorom by mal vedomosť, že nebude jeho vlastníctvom“. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní zdôraznil, že každá jedna investícia vrátane rekonštrukcie, ktorú v súvislosti s predmetným bytom na I. ulici vykonal, by sa javila pre neho ako značne nevýhodná, keby neexistovala dohoda medzi ním a žalovanou, že predmetný byt bude prevedený na neho (na žalobcu), resp. na ním uvedenú osobu. Súd prvej inštancie preto pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k vykonanej rekonštrukcii predmetného bytu na I. ulici v období 02 až 04/2014 podľa žalobcu pochybil, keď predložené dôkazy súvisiace s rekonštrukciou bytu vyhodnotil v neprospech žalobcu, pričom rekonštrukciu predmetného bytu na I. ulici vykonal ako v tom čase oprávnený držiteľ bytu, za použitia tých istých materiálov, s konkludentným súhlasom žalovanej, keď sa žalovaná ani po odsťahovaní sa žalobcu z jej bytu nedomáhala toho, aby žalobca uviedol byt do stavu v akom bol pred druhou rekonštrukciou. Vo vzťahu k súdom uvedených svedkom, ktorí mali potvrdiť, že rekonštrukcia bytu na I. ulici sa v roku 2014 nevykonala, poukázal žalovaný v odvolaní na to, že pani R. W. vo svojej výpovedi zo dňa 25. 05. 2017 uviedla, že má vedomosť, že peniaze vo výške 47 000 €, ktoré poskytla bratovi/žalobcovi, boli poskytnuté na rekonštrukciu predmetného bytu, do predmetného bytu však nechodila po nedorozumení so žalovanou, uvedené svedectvo teda podľa žalobcu nevyučuje skutočnosť, že rekonštrukcia predmetného bytu v roku 2014 bola vykonaná. To, že sestra žalobcu poskytla žalobcovi peniaze v sume 47 000 € z jej úveru je fakt, čo aj sama potvrdila. Rovnako pokiaľ ide o svedeckú výpoveď svedka B., ktorého svedeckú výpoveď zoberal súd prvej inštancie do úvahy v tom zmysle, že sa v roku 2014 žiadna rekonštrukcia predmetného bytu na I. ulici nevykonala, poukázal žalobca v odvolaní na tú skutočnosť, že tento svedok vo svojej svedeckej výpovedi zo dňa 25. 05. 2017 vychádzal z toho, že z uvedeného bytu sa od roku 2009 neozýval žiadny hluk, no na druhej strane na otázku žalobcu, že či sa dá identifikovať, keď niekto vráta, odkiaľ ide tento zvuk, svedok uviedol, že ide o sedemposchodový činžiak, a keď počuť nejaký hluk z vŕtačky, tak je ťažké ho identifikovať, v tom zmysle z ktorého bytu tento hluk vychádza. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil svedeckú výpoveď svedka B., ktorý len na základe zvukových vnemov usúdil, že rekonštrukcia predmetného bytu sa v roku 2014 nevykonala. Vo vzťahu k svedectvu pani T. žalovaný v odvolaní uviedol, že v predmetnom byte bola asi 10 krát na prelome rokov 2013 a 2014, pričom nevedela špecifikovať, koľkokrát v predmetnom byte bola, keď malo dôjsť k rekonštrukcii a či tam v tom období vôbec bola, čo tiež nemôže podľa žalobcu nasvedčovať jednoznačne tomu, k čomu dospel súd prvej inštancie, že v roku 2014 nebola vykonaná rekonštrukcia predmetného bytu, keď zároveň prihliadal aj na odborné vyjadrenie pána G., ktoré okrem potrebnej odbornosti nemalo podľa žalobcu vzhľadom na odstup času žiadnu relevantnú výpovednú hodnotu, pričom ani samotná fotodokumentácia predložená žalovanou nič podľa žalobcu nepreukazovala, nakoľko žalobca pri rekonštrukcii predmetného bytu v roku 2014 používal rovnaké materiály ako pri prvej rekonštrukcii v roku 2009, čo potvrdili aj svedkovia pán R., pán R. a pán Q. G.. V závere odvolania žalovaný uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok

súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že iba existencia faktúr a príjmových pokladničných dokladov nepostačuje na preukázanie reálne vykonanej rekonštrukcie. Zdôraznila, že na preukázanie svojich tvrdení o nerealizovaní rekonštrukcie predložila súdu fotodokumentáciu stavu bytu v období pred žalobcom tvrdenou rekonštrukciou, ako aj po žalobcom tvrdenej rekonštrukcii, z ktorej fotodokumentácie vyplýva že stav bytu je rovnaký od roku 2009 až doposiaľ. Poukázala na to, že navrhla vykonať obhliadku bytu za účelom zistenia stavu bytu, predložila i odborné vyjadrenie, z ktorého záverov vyplynulo, že rekonštrukcia predmetného bytu v roku 2014 vykonaná nebola. Námietky žalobcu voči odbornému vyjadreniu nie sú podľa žalovanej spôsobilé spochybniť odbornosť odborného vyjadrenia a možnosť jeho použitia ako dôkazu v konaní. Žalobcovi by malo byť známe, že v zmysle Civilného sporového poriadku nie je potrebné vykonať na posúdenie odborných otázok znalecké dokazovanie vo forme znaleckého posudku, ale postačí i odborné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby, pričom posúdenie odbornosti je na súde a nie na strane sporu. Žalobca nevzniesol žiadne námietky, ktorými by vyvrátil závery odborného vyjadrenia a spôsobilosť pána G.. Ani prostredníctvom výsluchu svojej sestry, svedkyne W. žalobca nepreukázal, že by na financovanie rekonštrukcie mal dostatok finančných prostriedkov. Svedkyňa v rozpore s údajmi zapísanými na liste vlastníctva ohľadom zaťaženia nehnuteľností ich matky prostredníctvom hypotekárneho úveru, z ktorého finančné prostriedky mala požičať žalobcovi na vykonanie rekonštrukcie v roku 2014 uviedla, že predmetné finančné prostriedky poskytla žalobcovi z úveru v roku 2013, avšak v skutočnosti tento úver mohla čerpať len v roku 2012 tak, ako to vyplýva z príslušného listu vlastníctva, na ktorom je zapísaná zaťažená nehnuteľnosť ich matky ako aj informácia o zapísaní ťarchy v prospech banky na základe úverovej zmluvy. Zdôraznila, že žalobca nepreukázal prevzatie tvrdenej požičanej sumy 47 000 € od svojej sestry, a ani samotné poskytnutie úveru jeho sestre - svedkyňi W.. V uvedenej súvislosti žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zdôraznila, že žalobca ani prostredníctvom výsluchu svojej sestry, svedkyne W. nepreukázal, že by na financovanie rekonštrukcie predmetného bytu na I. ulici mal dostatok finančných prostriedkov, pretože svedkyňa W. vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že peňažné prostriedky z úveru poskytla žalobcovi v roku 2013, avšak v skutočnosti tento úver mohla čerpať v roku 2012, tak ako to vyplýva z príslušného listu vlastníctva, na ktorom je zapísaná zaťažená nehnuteľnosť ich matky ako aj informácia o zapísaní ťarchy v prospech banky na základe úverovej zmluvy. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalobcu žalovaná uviedla, že žalobca ju nikdy nežiadal o udelenie súhlasu s rekonštrukciou predmetného bytu, pričom za „úplne scestné“ označila tvrdenie žalobcu, že žalobcovi udelila konkludentný súhlas s rekonštrukciou. V uvedenej súvislosti poukázala žalovaná na výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 05. 04. 2018, kde žalobca uviedol: „ja som vopred neinformoval žalovanú o tom, že ideme robiť rekonštrukciu v jej byte na I. ulici v Banskej Bystrici“.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že odvolanie žalovanej považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Zdôraznil, že žiadna dohoda medzi ním a žalovanou o tom, že jej má uhrádzať platby za obmedzenie jej užívacieho práva k bytu, tak ako to tvrdila žalovaná na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie a vo svojich vyjadreniach uzatvorená nebola, preto pokiaľ žalovaná tvrdila, že existoval medzi nimi vo vzťahu k predmetnému bytu nájomný vzťah, tak mala túto skutočnosť preukázať, čo neurobila. Dokazovať tvrdené skutočnosti nie je len povinnosťou žalobcu, preto ak žalovaná tvrdila, že jej mal žalobca platiť nájomné, tak mala túto skutočnosť, rovnako ako skutočnosť, že splátky úveru hradila zo svojich vlastných finančných prostriedkov a nie z finančných prostriedkov, ktoré jej posielal žalobca, preukázať. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej, že ak súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na zaplatenie priznanej sumy 8 000 € ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tak absentuje synalagmatický záväzok žalobcu, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že jej vydal byt na Gaštanovej ulici, preto nemožno hovoriť o žiadnom vzájomnom nároku žalovanej vo vzťahu k žalobcovi, ktorý má podľa žalovanej vyplývať zo synalagmatického záväzku, čo súd prvej inštancie podľa žalobcu správne vyhodnotil, rovnako ako správne vyhodnotil aj nárok žalobcu na platby, ktoré žalobca uhradil za žalovanú titulom zdravotného poistenia Všeobecnej zdravotnej poisťovni a v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Liščákom pod č. k. Ex 346/2015 vo výške 64,26 €. Na základe uvedených skutočností žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vecne správny potvrdil.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním žalobcu a žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP v celom rozsahu potvrdil.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu a žalovanej, uvedených v ich odvolaniach.

7. Po prejednaní odvolania žalobcu, ktorý v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), odvolací súd uvádza, že z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že žalobca namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie z dvoch dôvodov: že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že ním žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 32 252,86 € nemá právny základ, keďže „on oprel svoj nárok na zaplatenie sumy 32 252,86 € o ust. § 130 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pričom ani v prípade prvej rekonštrukcie predmetného bytu, realizovanej v roku 2009 nemal výslovný súhlas žalovanej, len súhlas konkludentný“ a tiež z toho dôvodu, že súd prvej inštancie dospel podľa názoru žalobcu k nesprávnemu skutkovému záveru, že žalobca v žalobe uplatnený nárok na zaplatenie sumy 32 252,86 € právne relevantným spôsobom nepreukázal, keď svedecké výpovede jednotlivých svedkov vyhodnotil ako nepreukazujúce skutočnosť, že žalobca realizoval v roku 2014 rekonštrukciu predmetného bytu. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o žalobcom namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, tak z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 32 252,86 € nie je tak ako si ho žalobca uplatnil (v zmysle ust. § 130 Občianskeho zákonníka) ani čo do základu a ani čo do výšky preukázaný, pričom správne konštatoval, že v danom prípade neboli splnené ani len pojmové znaky ust. § 130 Občianskeho zákonníka, a to a) dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí a b) s tým súvisiace oprávnenie nakladať s vecou ako so svojou vlastnou. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry možno za nesprávne právne posúdenie považovať subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva, ktorý spočíva v tom, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval správny právny predpis alebo v tom, že súd síce na zistený skutkový stav použil správnu právnu normu, nesprávne ju ale interpretoval (viď napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/ 4/2009 a sp. zn. 7Cdo/7/2010). V danom prípade súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnej závere, že vykonanie rekonštrukčných prác v roku 2014 nebolo žalobcom preukázané, a preto žalobu zamietol, pričom na takto zistený skutkový stav neaplikoval také ustanovenie zákona, aplikácia ktorého by mohla opodstatniť záver, že v dôsledku nesprávnej aplikácie tohto ustanovenia nesprávne rozhodol. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že až pri skutkovom závere o tom, že rekonštrukčné práce predmetného bytu boli v roku 2014 žalobcom skutočne realizované, by dostala priestor otázka právneho posúdenia žalobou uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie sumy 32 252,86 €. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na to, že keďže súhlas žalovanej s rekonštrukciou predmetného bytu v roku 2014 nebol preukázaný, prichádzala by do úvahy analogicky právna úprava zmeny predmetu nájmu, čo znamená, že žalobca by pri absencii súhlasu žalovanej s rekonštrukciou nemal nárok na náhradu nákladov ale na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré by vzniklo na strane žalovanej zhodnotením predmetného bytu. Keďže však zistený skutkový stav (nepreukázanie rekonštrukcie predmetného bytu v roku 2014) takéto právne závery neumožňoval, súd prvej inštancie sa z hľadiska právneho posúdenia vyjadril k tomu ustanoveniu, od ktorého žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 32 252,86 € uplatnený v žalobe odvodil (ust. § 130 Občianskeho zákonníka), preto sa nemohol dopustiť omylu v aplikácii práva, tak akoto tvrdí v odvolaní žalobca.

7.1 Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré žalobca označil v odvolaní za nesprávne, keď súd prvej inštancie svedecké výpovede svedkov R. W. (sestry žalobcu), pána B. (suseda žalobcu v predmetnom byte na I. ulici), pani T., pána R., pána R. a pána Q. G. vyhodnotil v spojení s predloženými listinnými dôkazmi ako nepresvedčivé, v tom zmysle, že nepreukazujú žalobcom tvrdenú skutočnosť (vykonanie rekonštrukcie predmetného bytu v roku 2014), odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo dňa 14. 09. 2011, kde najvyšší súd uviedol, že: „dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz

jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (strany sporu). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej súd vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie v danej veci, pričom sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov“. V danom prípade súd prvej inštancie dospel aj za vykonania iných dôkazov - odborného vyjadrenia pána G., zhodného vyjadrenia strán sporu o rovnakom stave bytu pred a po tvrdenej rekonštrukcii (čo žalobca vysvetľoval použitím tých istých materiálov pri rekonštrukcii) a vyhodnotením tvrdenia žalobcu, že mu jeho setra požičala na rekonštrukciu bytu 47 000 € ako nepresvedčivého, k správne mu skutkovému záveru, že svedecké výpovede vyššie uvedených svedkov neboli natoľko jednoznačné a presvedčivé, aby tak jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi dali presvedčivú, jednoznačnú a nespochybniteľnú odpoveď na otázku, či bola rekonštrukcia predmetného bytu na I. ulici č. XX v R. R. v roku 2014 žalobcom skutočne realizovaná. Naopak, svedecké výpovede vyššie uvedených svedkov z hľadiska ich obsahu nemožno považovať za také, ktoré by vykonanie rekonštrukcie predmetného bytu na I. ulici č. XX v R. Bystrici v roku 2014 žalobcom potvrdzovali, preto ak aj boli nejaké práce v uvedenom byte v uvedenom čase realizované, jednalo sa len o bežné udržiavacie práce spojené s užívaním bytu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca v žalobe uplatnený nárok na zaplatenie sumy 32 252,86 € nepreukázal tak čo do základu ako ani čo do uplatnenej výšky.

8. Po prejednaní odvolania žalovanej, ktorá v odvolaní rovnako ako žalobca (aj keď z iných dôvodov) namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), odvolací súd uvádza, že uvedené odvolacie námietky žalovanej nepovažuje z nižšie uvedených dôvodov za opodstatnené. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov (vychádzajúc z nepriamych dôkazov - svedeckej výpovede sestry žalobcu a z čestného prehlásenia matky žalobcu) dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uveril tvrdeniu žalobcu, že medzi ním a žalovanou bola uzatvorená ústna dohoda o tom, že žalobca zostane po rozvoze manželstva bývať v byte patriacom do výlučného vlastníctva žalovanej, pričom bude uhrádzať všetky náklady spojené s bývaním vrátane hypotéky, ktorej dlžníčkou je žalovaná, a to až do tej doby pokiaľ si predmetnú hypotéku neprevedie na seba, prípadne na ním určenú tretiu osobu, čo je podľa žalovanej dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom, odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a tiež z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie pri hodnotení vykonaných dôkazov postupoval v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, t. j. vykonané dôkazy hodnotil jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti, teda pri rozhodovaní nevychádzal len z jednotlivých vykonaných dôkazov - zo svedeckej výpovede sestry žalobcu a z čestného prehlásenia matky žalobcu, čo znamená, že svoje rozhodnutie o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 8 800 € s prísl. uplatnenej žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia neoprel len o nepriame dôkazy - o svedeckú výpoveď sestry žalobcu a o čestné prehlásenie matky žalobcu, tak ako to tvrdí v odvolaní žalovaná. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že žalovaná prezentovala v odvolaní dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, na základe ktorých jej súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi vo výroku I. rozsudku uvedenú sumu s prísl. veľmi jednostranne - takým spôsobom, ktorý nezodpovedá tomu ako súd prvej inštancie v celom kontexte vykonaných dôkazov posúdil nárok žalobcu na zaplatenie sumy 8 800 € s prísl. uplatnený žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia. V prvom rade žalovaná opomenula tú skutočnosť, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal tiež na to, že pokiaľ žalovaná tvrdila, že obsahom ústnej dohody medzi ňou a žalovaným nebolo splácanie úveru žalobcom namiesto žalovanej, ale že obsahom ústnej dohody medzi ňou a žalobcom bolo poskytovanie náhrady za obmedzenie jej užívacieho práva k predmetnému bytu na I. ulici č. XX v R. R., tak túto skutočnosť mala predložením právne relevantných dôkazov (nájomnej zmluvy alebo dôkazu o tom, že na príslušnom daňovom úrade je zaregistrovaná ako platca dane z prenájmu nehnuteľnosti) preukázať, čo neurobila. Súd prvej inštancie teda správne v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že na žalobcovi je dôkazné bremeno na preukázanie jeho tvrdení, ak však žalovaná tvrdí opak, dôkazné bremeno na ňu prechádza a je na nej (na žalovanej) ako toto dôkazné bremeno predložením právne relevantných dôkazov unesie. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaná v odvolaní spochybňovala skutkový záver súdu prvej inštancie aj z toho dôvodu, že „žalobcom predložené dôkazy - potvrdenia o vkladoch žalobcu na účet žalovanej nepreukazujú skutočnosť, že žalobca splácal za ňu úver jej veriteľovi a tiež z toho dôvodu, že „pokiaľ sú aj na uvedených dokladoch o vkladoch uvedené nejaké poznámky, jedná sa o poznámky, ktorých autorom je samotný vkladateľ, teda

žalobca“, odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, že by súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca hradil za žalovanú splátky úveru priamo jej veriteľovi, preto ak žalovaná v odvolaní spochybňovala skutkový záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca hradil za žalovanú splátky úveru takým spôsobom, že jej v rámci pravidelných mesačných úhrad časť celkovo poukazovanej sumy vo výške 400 € poukazoval na splácanie úveru, tak mala svoje tvrdenie, že žalobca jej poukazoval túto sumu za účelom náhrady za obmedzenie jej užívacieho práva k predmetnému bytu preukázať právne relevantným spôsobom, čo neurobila.

8.1 Pokiaľ žalovaná v odvolaní proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie namietala v súvislosti s bezdôvodným obohatením nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, pričom v odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nevysvetlil z akého dôvodu posúdil v žalobe uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy 8 800 € s prísl. ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vzniknutého z neplatného právneho úkonu a následne nárok na zaplatenie sumy 1008,87 € a sumy 64,26 € ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknuté plnením za iného, odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie ústnu dohodu medzi žalobcom a žalovanou posúdil ako neplatný právny úkon a na základe uvedeného záveru potom konštatoval, že na strane žalobcu vzniklo v rozsahu sumy 8 000 € bezdôvodné obohatenie plnením z neplatného právneho úkonu. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že bez ohľadu na to, ako súd prvej inštancie posúdil vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej v nepremlčanom rozsahu z vyššie uvedených dôvodov vzniklo, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalovanej napadnutom výroku I. ako vecne správny potvrdil konštatujúc, že vyššie uvedené závery súdu prvej inštancie, týkajúce sa hodnotenia vykonaných dôkazov a neunesenia dôkazného bremena žalovanou na preukázanie jej tvrdení sa týkajú aj odvolania žalovanej do tej časti výrokom I. žalobcovi priznanej sumy, ktorá súvisí s úhradami na zdravotné poistenie žalovanej vo výške 1008,87 € a s úhradou v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Liščákom pod č. k. Ex 346/2015 vo výške 64,26 € .

9. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním žalobcu a žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 378 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil konštatujúc, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti vyžadované zákonom (§ 220 ods. 2 CSP), súd prvej inštancie v ňom vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo niektoré z navrhovaných dôkazov nevykonal a ako vec právne posúdil. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať rozsudok súdu prvej inštancie, tak ako to tvrdí žalovaná v odvolaní za nepreskúmateľný.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože žiadna zo strán sporu nebola v odvolacom konaní vo vzťahu ku svojmu odvolaniu úspešná.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).